

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.357/2012/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. április hó 24. és 2013. június hó 28. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

VÉGZÉST:

A hűtlen kezelés büntette miatt I. r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 15.B.38/2008/80. számú ítéletét I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottak vonatkozásában *helybenhagyja* azzal, hogy I. r. vádlott lakcíme: ..., személyi okmányának száma: ..., II. r. vádlott személyi okmányának száma ..., III. r. vádlott személyi okmányának száma: ..., IV. r. vádlott lakcíme: ..., személyi okmányának száma: ...

A III. r. vádlott tulajdonában lévő, ... hrsz. ingatlanra elrendelt zár alá vételt feloldja.

A másodfokú eljárásban IV. r. vádlott vonatkozásában felmerült 16.120 (tizenhatezer-egyszázhusz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Pest Megyei Bíróság a 2006. május 3.napján kelt 11.B.150/2005/47.számú ítéletével I. r., II. r., III. r. vádlott bűnösségét 1-1 rendbeli folytatólagosan, társtettesként elkövetett, különösen jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntetében, míg IV. r. vádlott bűnösségét 1 rendbeli, folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett, különösen jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntetében állapította meg.

Ezért I. r. vádlottat 1 év 8 hónap, II. r. vádlottat 1 év, III. r. vádlottat 1 év 4 hónap, míg IV. r. vádlottat 1 év 2 hónap börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2-2 évi próbaidőre felfüggesztette. Mind a négy vádlottat előzetesen mentesítette a büntetett előélethez fűződő hátrányok alól. Rendelkezett a sértett által előterjesztett polgári jogi igényről, az eljárás során elrendelt zár alá vételekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2008. március 28. napján kelt 5.Bf.234/2007/11. számú végzésével a Pest Megyei Bíróság fenti ítéletét mind a négy vádlott tekintetében hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

A megismételt eljárás során Budapest Környéki Törvényszék a 15.B.38/2008/80. számú, 2012. február 13. napján kelt ítéletével I. r., II. r. és III. r. vádlottakat az ellenük 1 rendbeli társtettesként, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntette (Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés d./ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

IV. r. vádlottat az ellene 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntette (Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés d./ pont) miatt emelt vád alól ugyancsak felmentette.

A vádlottak vagyontárgyaira elrendelt zár alá vételt feloldotta, továbbá megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költség a Magyar Államot terheli.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlottak terhére a bűnösségük megállapítása végett, büntetés kiszabása érdekében, az ítélet hatályon kívül helyezése és az eljárás megisméltése céljából jelentett be fellebbezést.

Az írásban is részletezett fellebbezésében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által hozott ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b./, c./ és d./ pontjaiban írt okból megalapozatlan. Álláspontját azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság az indokolásában csak a vádlottak felmentését erősítő bizonyítékokat emelte be és értékelte, ugyanakkor a vádat alátámasztó bizonyítékokat figyelmen kívül hagyta, ez pedig a tényállásra is jelentős mértékben kihatott.

Érvelése szerint helytelen ténybeli következtetésen alapul az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy II. r. és III. r. vádlottak nem voltak vagyongazdálkodók, és téves az a megállapítás IV. r. vádlott vonatkozásában is, hogy munkaköri leírás hiányában nem vonható felelősségre a munkahelyi mulasztásaiért.

Az ügyészség álláspontja szerint a vagyongazdálkodói megbízás létének a kérdése nem igényel különleges szaktudást. Egyértelmű, hogy a pénzösszeg mindig vagyonnak, még hozzá a vádlottak vonatkozásában idegen vagyonnak minősül, ebből következően a hitelkihelyezés vagyongazdálkodást jelent. Büntetőjogilag minden vagyongazdálkodásnak minősül, ami értékkel bíró ingó-, ingatlan dolog feletti vagyoni jogosultság gyakorlását jelenti. Ebbe pedig a hitelkihelyezéssel kapcsolatos döntéshozatal folyamata értelemszerűen bele tartozik. Az ügyészi álláspont szerint e tekintetben nincs különbség a döntési és a javaslattevési jogkör gyakorlói között, így a döntés előkészítésében részt vevő személyek is vagyongazdálkodónak tekintendők. Az ügyészi fellebbezés hangsúlyozza, hogy lényegében III. r. és II. r. vádlottak vallomása is ezt támasztja alá. Ezen kívül utalt még az akkor hatályos 152/1996-HKO-2031. számú igazgatói utasítás 6.8. pontjaira, valamint tanú1 és tanú2 vallomására is.

A IV. r. vádlott vonatkozásában kiemelte, hogy a IV. r. vádlott hitelreferensként, ügyintézőként, illetve ügyfélkapcsolati munkatársként volt előterjesztője a hitelkérelmeknek, ebből következően az ő feladata volt a monitoring tevékenység ellátása is. Ezt a tényt is több tanú vallomása, így tanú3, tanú4, tanú5, tanú6, továbbá III. r. vádlott vallomása is megerősítette. Így a munkájáért, illetve az annak során elkövetett mulasztásaiért felelősséggel tartozik.

Nem értett egyet a Pest Megyei Főügyészség az elsőfokú bíróságnak azon ténymegállapításával, mely szerint a vádlottak nem szegték meg a vagyonkezelési megbízásból eredő kötelezettségeiket, illetve az eljárás során ez nem nyert bizonyítást. Az ügyészi érvelés szerint az ésszerű gazdálkodás követelménye egzakt módon valóban nem határozható meg, hiszen ebbe a megengedett, vagy indokolt mértékű kockázatvállalás mindenképpen beletartozik. A banki belső vizsgálat, valamint a függetlennek tekinthető PSZÁF vizsgálat azonban egyértelműen rögzítette a vádlottak szabályszegésének tényét.

A Pest Megyei Főügyészség a fellebbezésében kiemelte, hogy a megismételt eljárás során készült kiegészítő szakértői vélemény érdemi megállapításai lényegében nem állnak ellentétben a sértett belső vizsgálati jelentésében, illetve a PSZÁF jelentésben megállapítottakkal, így azok egységes tartalmúnak mondhatók. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítéletében mégsem adott megfelelő magyarázatot arra, hogy miért vetette el a PSZÁF jelentés, illetve a sértett belső vizsgálat ténymegállapításait, illetve miért nem állapította meg a kiegészítő szakértői véleményben is felsorolt szabályszegéseket a vádlottak terhére.

Szemben az ítéletben rögzítettekkel, az ügyészség álláspontja szerint nem a megváltozott gazdasági környezet, illetve egyéb külső okok hatottak közre a felvett hitelek „bedőléséhez”, hanem a vádlottak szabályszegő magatartása, hiszen a szabályzatokban foglaltak betartása mellett már a hitel kihelyezésekre sem kerülhetett volna sor a biztonságos feltételek hiánya miatt.

Nem elfogadható a vádlottaknak a cenzúra előterjesztések áttanulmányozására fordított rövid idővel, valamint a hitelfelvevőknek a hitelcéltól eltérő módon való hitelfelhasználásával történő érdemi védekezése sem. Az ügyészi álláspont szerint ugyanis a hitelcéltól eltérő felhasználás észlelése esetén a folyósítást azonnal be kellett volna szüntetni.

Kifogásolta a Pest Megyei Főügyészség azt is, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a tulajdonosi-, érdekeltségi-, gazdasági összefonódásra vonatkozóan megállapítható tényeket is. Kiemelte, hogy e téren IV. r. vádlott vallomása jelentőséggel bír, aki az eljárás során elmondta, hogy minden résztvevő tudta, hogy a hitelt felvevő vállalkozások tulajdonosi köre azonos.

Kiemelte, hogy a területi elvtől való eltérés is a vádlottak szándékos szabályszegő magatartására utal, hiszen semmi nem indokolta a vád alapját képező hitelek tekintetében a szentendrei fiók illetékességének a kérelmezését. A Pest Megyei Főügyészség véleménye szerint egyedül az AP Kft. által felvett hitel tekintetében szükséges behatóbban vizsgálni a vádlottak büntetőjogi felelősségét, mivel a többi hitel vonatkozásában az kétség nélkül megállapítható.

Az AP Kft. hitelfelvételével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a gazdasági társaság a sértettnél pénzügyi múlttal egyáltalán nem rendelkezett, ebből következően a hitel felvételére irányuló kérelmét is sokkal kritikusabban kellett volna szemlélni. Ezzel szemben megállapítható, hogy a vádlottak „ceruzás mérleg” benyújtása alapján ítélték meg a gazdasági társaság hitelképességét, az auditált mérleg benyújtására vonatkozó igényük teljesítésétől utóbb eltekintettek, a fedezetként felajánlott ingatlanok vonatkozásában pedig figyelmen kívül hagyták, hogy a felajánlott ingatlanok egy része már több más hitel fedezeteként is szerepelt. Ezen

túlmenően kritika nélkül fogadták el a külső értébecslő által meghatározott értékeket is.

Ugyancsak nem elfogadható az ügyészség álláspontja szerint a vádlottaknak a hitelkérelmek egy részéhez csatolt hamis okiratokra, illetve egyes hitelkérelmezők tudatos félrevezető magatartására történő hivatkozása sem, mert a sértett belső szabályzatában foglaltak maradéktalan betartása mellett számukra mindez időben észlelhető lett volna.

Kiemelte a Pest Megyei Főügyészség, hogy a vádlottak tudatos szabályszegő magatartása eredményeként lehet megállapítani, hogy a hitel előterjesztések változtatás nélkül kerültek engedélyezésre, és a végrehajtás utólagos ellenőrzése is teljes mértékben hiányzott. A vádlottak által elkövetett kötelességszegések és a bekövetkezett vagyoni hátrány között az okozati összefüggés egyértelműen megállapítható. Ezen túlmenően az sem kétséges, hogy a vádlottak azért szegték meg a kötelességüket, hogy a hitelkérelmezők által kért hitel kihelyezhető legyen. Ebből következik, hogy a vádlottak terhére az eredmény tekintetében is megállapítható az eshetőleges szándékkal történő elkövetés. A vádlottak minden alapot nélkülöző módon bizakodtak abban, hogy a hitelek visszafizetésre kerülnek, ez pedig az alaptalansága miatt a belenyugvással egyenértékű.

Mindezek alapján a Pest Megyei Főügyészség az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.692/2009/6. számú átiratában és képviselője a másodfokú nyilvános ülésen a Pest Megyei Főügyészség által bejelentett fellebbezést helyes indokainál fogva fenntartotta, és azt további indokokkal egészítette ki.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során sem a perrendi szabályokat, sem pedig a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésében adott iránymutatásokat nem tartotta be maradéktalanul. Az elsőfokú bíróság egyoldalúan, kizárólag a vádlottakat mentő szempontból értékelte a feltárt bizonyítékokat. A megismételt eljárás során készült kiegészítő könyvszakértői vélemény megállapításait nem ütköztette a szakértői bizonyítás egyéb anyagaival (PSZÁF jelentés, sértett belső vizsgálati anyag), a meghallgatott tanúk vallomásával, és az egyéb rendelkezésre álló okirati bizonyítékokkal sem. Ezzel pedig nem tett eleget a Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében a megismételt eljárásra vonatkozóan adott azon iránymutatásnak, miszerint a vádlottak, valamint a tanúk vallomásait és a könyvszakértői megállapításokat a PSZÁF jelentésben szereplő, illetve a sértett belső vizsgálati anyagában lévő adatokkal ütköztetni kell, és meg kell indokolni, hogy azok közül mely megállapításokat és miért fogad el.

További kifogásként értékelte, hogy az elsőfokú bíróság az alap szakvéleményben megállapítottak figyelmen kívül hagyására vonatkozóan semmiféle indokolást nem adott az ítéletben. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint túlterjeszkedett a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésében adott iránymutatáson akkor, amikor ahelyett, hogy maga végezte volna el a szakértői bizonyítás anyagának, a sértett belső vizsgálati jelentésnek és a PSZÁF jelentésnek

az összehasonlítását, ezt a feladatot - az igazságügyi könyvszakértői alap szakvélemény kiegészítéseként - a könyvszakértőkkel végeztette el.

Az ügyészség álláspontja szerint jelentős mulasztása az elsőfokú bíróságnak az is, hogy bár a felmentő ítéletét a kiegészítő könyvszakértői véleményre alapította, ugyanakkor figyelmen kívül hagyta, hogy a kiegészítő szakértői vélemény megállapításai lényegében azonosak voltak a sértett belső vizsgálati anyagában, illetve a PSZÁF jelentésben megállapítottakkal. Emellett az elsőfokú bíróság olyan kérdésekben is nyilatkoztatta a szakértőket, amely szakértői kompetenciájukon kívül esett, és az ítéletében ezeket a szakértői nyilatkozatokat is felhasználta. Alapvető hiányossága az ítéletnek továbbá, hogy a személyi összefüggések kérdéskörét nem vizsgálta behatóan.

Figyelmen kívül hagyta, hogy a vádbeli hitelek mindegyike tanú1 személyéhez köthető, aki az AP Kft.-n kívül a CDM Kft.-ben, továbbá az AD Kft.-ben is tulajdonos volt, a NS Kft., az M Kft., valamint a C Kft. hitelei pedig elsődlegesen a CDM Kft. és az AD Kft. hiteleinek kiváltása érdekében kerültek felvételre.

Ehhez szorosan kapcsolódik, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a hitelek fedezeti háttérének összefüggéseit sem, így azt a tényt sem értékelte, hogy az ingatlanok egy része tanú1 tulajdonában volt, illetve például a dányi ingatlanok több hitel fedezeteként is meg voltak jelölve.

Teljesen figyelmen kívül hagyta, hogy a CDM Kft.-nek a LH-ban, illetve a MÜ-ban működtetett fióküzleteit a NS Kft. vette át annak ellenére, hogy az üzlet már addig is veszteségesen működött, és a CDM Kft. sem tudta a hiteleit a bevételből fedezni.

Ugyanez vonatkozik a MÜ-ban működtetett fióküzletre is. E körben értékelésen kívül maradt tanú7-nek, a H. házaspárnak, tanú8-nak, tanú4-nek és tanú9-nek a tanúvallomása is.

Nem értékelte az elsőfokú bíróság a C Kft. hitelfelvételével kapcsolatban tanú4 azon nyilatkozatát, hogy mind a hitel engedélyezése, mind pedig a hitelszerződés megkötése gyorsított ütemben történt, méghozzá úgy, hogy ő a döntéshez szükséges adatokat faxon kapta csak meg a központtól.

Mindezekből egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság nem merítette ki a vádat teljes körűen, ügyfelderítési és indokolási kötelezettségének sem tett eleget, így a felülmérlegelés tilalmára tekintettel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és új eljárás lefolytatása szükséges.

I. r. vádlott védője a bejelentett ügyészi fellebbezésre írásban tett részletes észrevételt, indítványozva egyben az elsőfokú ítélet helybenhagyását is.

Álláspontja szerint a Pest Megyei Főügyészség, illetve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a fellebbezésében nem jelölt meg olyan megalapozott jogi vagy ténybeli indokot, amellyel az elsőfokú ítéletet, illetve az abban megállapítottakat sikerrel támadhatná.

A védő hangsúlyozta, hogy a bíróság a bizonyítékokat szabadon értékeli és a bizonyítás eredményeként meggyőződése szerint állapítja meg az ítéleti tényállást is. Ezt az értékelő, mérlegelő tevékenységet támadja lényegében az ügyészség, amely a védő álláspontja szerint eredményre nem vezethet.

Kiemelte, hogy a bíróságnak a valóságban történtek megfelelő tisztázása, és nem a vádhatóság vádiratában írtak bizonyítása a feladata. Minden alapot nélkülöz a bizonyítékok egyoldalú értékelésére vonatkozó ügyészi megállapítás, hiszen az ítélet 64. oldalától a 87. oldaláig terjedően kizárólag a feltárt és értékelt bizonyítékok felsorolása, illetve azok tartalmának ismertetése található, hozzáfűzve a bíróság álláspontját is a bizonyítékok elfogadhatóságával vagy elvetésével kapcsolatban. Kiemelte a védő, hogy a vádirat összesítve tartalmazza az állítólagos szabályszegéseket, azonban adós maradt azzal, hogy melyik szabályszegés melyik vádlottra vonatkozatható az ügyészség álláspontja szerint.

Az ügyészség teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a megismételt eljárás során lefolytatott bizonyítás eredményét, és nem értékelte azokat a csatolt bizonyítékokat sem, amelyek alapján a szakértők is részben módosították az álláspontjukat.

Alapvetően tévesnek tartotta az ügyészi fellebbezésben írt azon kifogást, amely szerint az elsőfokú bíróság a nyomozati eljárás során beszerzett alap szakértői véleményben foglaltakat értékelés nélkül hagyta. A védő véleménye szerint a bizonyítási eljárás során egyértelműen tisztázódott, hogy a nyomozati eljárás során készült szakértői véleményhez olyan belső szabályzatokat használtak fel, amelyek a cselekmények elkövetésének időpontjában már nem voltak hatályban, és ezért is kellett már a nyomozati eljárás során kiegészítő szakértői véleményt beszerezni. Arra a tényre figyelemmel pedig, hogy a megismételt eljárás során készült szakvélemény mind a sértett belső vizsgálatának, mind pedig a PSZÁF jelentésnek a megállapításait, és ehhez fűzhetően a könyvszakértők véleményét is tartalmazza, értelemszerűen csak ennek a szakvéleménynek a vizsgálata volt a bíróság feladata. A védő igen nagy nyomatékkaal hangsúlyozta beadványában, hogy a megismételt eljárás során készült könyvszakértői vélemény I. r. vádlott vonatkozásában még csak problémás észrevételt sem tett.

Ezen túlmenően teljesen megalapozatlan és iratellenes az ügyészség azon álláspontja, hogy a kiegészítő szakértői vélemény megállapításai a sértett belső vizsgálati anyagával, illetve a PSZÁF jelentés megállapításaival lényegileg azonosak lennének. A védő álláspontja szerint a szakértői kompetencia határai nem zárják ki, hogy a bonyolult tény-, és jogkérdésekre figyelemmel a szakértők értékelhessék a jogszabályokat, illetve az azokban foglalt és a vádlottakra vonatkozatható előírásokat.

A bíróság a döntését az összes bizonyíték értékelése alapján hozta meg, és erről az ítéletében részletesen számot is adott. Ezért nem helytálló az az ügyészi érvelés sem, mely szerint a szakértői vélemény ténymegállapításainak és az egyéb bizonyítékoknak az egyenkénti ütköztetése elmaradt. E körben kiemelt jelentőséggel bír a védői álláspont szerint az, hogy az eljárás megindulását követően elkészült szakvélemény olyan szabályzatokban írt köteleességszegéseket rögzített,- és ebből kifolyólag már a gyanúsítás is olyan szabályszegéseken alapult - amelyek a cselekmény elkövetésének az időpontjában nem voltak hatályban, és ezt a tényt a sértett belső vizsgálatát végző revizor - tanú¹⁰ - a tanúvallomásában el is ismerte.

Mindezek alapján az I. r. vádlott védője a bejelentett ügyészi fellebbezés elutasítását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen elhangzott perbeszédében lényegében az írásbeli beadványában írtakat ismételte meg.

I. r. vádlott ugyancsak részletes írásbeli beadványban fűzött észrevételeket az ügyészi fellebbezéshez. Ebben kiemelte, hogy a sértettnél töltött tízéves munkaviszonya alatt jól végzett munkájáért a bank legmagasabb kitüntetését, a FA.-díjat kapta meg. Kiemelte, hogy a Pest megyei terület hitel minősítőjeként, kockázatkezelőként négy év alatt összesen 1400 hitelügyben és összesen 70 milliárd forint hitel kihelyezésében vett részt, amely a sértettnek 21 milliárd forint kamatbevételt eredményezett.

Végeredményben ez a teljesítmény vezetett a kitüntetés elnyeréséhez is. Kiemelte, hogy a sértettnél dolgozó és a bíróság által is meghallgatott személyek kivétel nélkül pozitívan és elismerően nyilatkoztak a munkájáról a sértettnél betöltött munkakörüktől, illetve tisztségüktől függetlenül. Ugyanakkor figyelemre méltónak tartotta, hogy a nyomozati szakban az eljárás megindulását követően tett azon észrevételét, mely szerint a hatóságok rossz szabályzatok alapján végzik a vizsgálatot, teljes mértékben figyelmen kívül hagyták.

Beadványának további része az egyes hitelek tekintetében tartalmazza a döntéskor a részére továbbított információkat, a hitel engedélyezését követően kialakult helyzetet, valamint azokat az intézkedéseket, amelyeket a veszteség elkerülése érdekében a probléma kialakulása után tett.

Végezetül részletes észrevételt tett mind a Pest Megyei Főügyészség, mind pedig a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség írásbeli fellebbezésében foglaltakra, cáfolva azok főbb megállapításait. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen lényegében a beadványában foglaltakat ismételte meg.

A másodfokú nyilvános ülésen II. r. vádlott védője, csatlakozva az I. r. vádlott védőjének perbeszédéhez, hangsúlyozta, hogy kizárólag a megismételt eljárás során készült könyvszakértői vélemény alapján bírálható el a vádlottak felelőssége. Ennek alapján pedig II. r. vádlott terhére szabályszegés nem állapítható meg. Erre tekintettel az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

III.r. vádlott meghatalmazott védője ugyancsak írásban tett észrevételt a Pest Megyei Főügyészség, illetve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség írásban benyújtott fellebbezésére. Álláspontja szerint az ügyészség a bizonyítékok sajátos módon történő újraértékelésére alapítva indítványozza az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. A védő a beadványában azt emelte ki, hogy a hitelkérelem elbírálásának pillanatában rendelkezésre álló információkból kell kiindulni, és ettől élesen kell elkülöníteni az azt követően bekövetkezett - tehát előre nem látható - eseményeket és azok hatását.

Ugyancsak kiemelte, hogy szükségszerűen el kell különíteni a döntést előkészítő és a döntést hozó személyek felelősségét a végrehajtás során tapasztalt tényektől, mivel az e körben megállapítható hiányosságokért a vádlottakat,- köztük III.r.

vádлоттат - sem terheli felelősség. A védő a beadványában éppen ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, állítva, hogy III. r. vádlott terhére szabályszegés nem állapítható meg, ellenkezőleg az rögzíthető, hogy a problémássá vált hitelek miatti veszteség csökkentése érdekében minden fontos és elképzelhető intézkedés megtételére sor került a védencc, illetve I. r. és II. r. vádlott részéről is.

III. r. vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen az írásban előterjesztett észrevételeit tartotta fenn. A beadványban írtakon túl hangsúlyozta, hogy nem csak a bíróságnak, hanem az ügyészségnek is feladata a vádlottak javára szóló mentő körülmények feltárása és értékelése is. Hangsúlyozta azt az álláspontját, hogy III. r. vádlott vagyonkezelőnek nem tekinthető, az erre vonatkozó elsőfokú bírói álláspont tehát törvényes. Ezzel kapcsolatosan utalt arra is, hogy amennyiben akár III. r. vádlott, akár ezt megelőzően II. r. vádlott nem javasolja a cenzúra előterjesztés alapján a hitelek megítélését, ez nem szakította volna meg a hitel elbírálás folyamatát és ebben az esetben is előfordulhatott volna, hogy a hitel kihelyezésére mégis sor kerül.

A védő ennek alátámasztásaként hivatkozott a 2004. évi 6. sz. jogesetre, valamint az 1999. évi 287. számú és 273. számú jogesetekre, amelyek egyértelműen megerősítik azt az álláspontját, hogy amennyiben a vádlott terhére szabályszegést nem lehet megállapítani, akkor sem egyenes, sem eshetőleges szándék megállapításának sem lehet helye a hűtlen kezelés bűncselekményét érintően. III. r. vádlott esetében is erről van szó. III. r. vádlott terhére ugyanis konkrét szabályszegések nem állapíthatóak meg, ezért bűncselekmény hiányában történő felmentését indítványozta.

IV. r. vádlott védője az alapeljárásban elhangzott védőbeszédében foglaltakat tartotta fenn változatlanul. Elsődlegesen azt hangsúlyozta, hogy IV. r. vádlott munkaköri leírással nem rendelkezett, ezért nem is vonható felelősségre a tevékenysége miatt. Kifogásolta, hogy a vádirat egyáltalán nem tartalmazza, hogy konkrétan milyen szabályszegéseket ró IV. r. vádlott terhére. Kiemelte, hogy a IV. r. vádlott vonatkozásában a vagyonkezelői minőség nem állapítható meg és azt is hangsúlyozta, hogy a szándékos szabályszegések bizonyításának sikertelensége folytán a IV. r. vádlott bűnsegédként történő elítélése nem volt jogszerű.

A védő álláspontja szerint a kockázatból eredő vagyonvesztést sematikusan hűtlen kezelésként értékelni nem lehet, márpedig sem a szabályszegések elkövetése, sem azok szándékossága az eljárás során nem nyert bizonyítást, ekként pedig az a vádlottak terhére sem értékelhető. Végezetül hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint egy megismételt eljárás során sem lehetne olyan új tényeket feltárni, amely az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapítását eredményezné, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta IV. r. vádlott vonatkozásában.

Az utolsó szó jogán az I. r. vádlott hangsúlyozta, hogy a sértettnél végzett munkája során a hitelt kérelmező vállalkozók és a szentendrei fiókban dolgozók személyétől függetlenül, kizárólag szakmai alapon és a szabályok betartásával végezte a

munkáját, ennek során szubjektív benyomások és tapasztalatok nem befolyásolták. A vádban szereplő hitelek visszafizetésének hiánya a munkájával, annak szabálytalanságával összefüggésbe nem hozható. Ártatlanságát hangsúlyozva az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Az elmondottakat írásban is csatolta az iratokhoz.

II.r. vádlott állította, hogy munkavégzése során a tudása legjavát adva szolgálta a sértett érdekeit. Ennek során egyetlen szabályt sem szegett meg, az előírásokat a beosztottjaival is betartatta, ezért ártatlanul vádolták meg. A lefolytatott bizonyítási eljárás adataira figyelemmel felmentését kérte az ellene emelt vád alól.

III. r. vádlott az utolsó szó jogán ugyancsak ártatlannak vallotta magát, kiemelve, hogy soha egyetlen esetben sem szegte meg a vonatkozó szabályokat, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A bejelentett ügyészi fellebbezés nem alapos.

Az ügyészi fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során az eljárási szabályok betartását vizsgálva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatást és a vonatkozó perrendi szabályokat is betartotta.

Nem vétett eljárási hibát azzal, hogy nem maga végezte el a sértett vizsgálati jelentésének, a PSZÁF jelentésnek és az igazságügyi könyvszakértők megállapításainak összevetését, hanem ehelyett az alapszakvéleményt adó szakértő1-et és szakértő2-t rendelte ki ennek a feladatnak az elvégzésére.

Mint, ahogy arra a Fővárosi Főügyészség az NF.4349/2002/113-I. számú átiratának 14. oldal 4. bekezdésében utalt, a vizsgálati anyag túlnyomórésze különös szakértelmet igénylő kérdés, a másodfokú bíróság álláspontja szerint ezért az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl a hatályon kívül helyező határozatban adott iránymutatáson.

A kiegészítő könyvszakértői vélemény tartalmazza a sértett belső vizsgálati anyagának, a PSZÁF jelentésnek, és az alapszakvéleménynek a megállapításait, valamint szakértő1 és szakértő2-nek a bizonyítási eljárás során feltárt adatokra is tekintettel az ezzel kapcsolatos állásfoglalását is.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság egyetértett a Fellebbviteli Főügyészség azon észrevételével, hogy az elsőfokú bíróság olyan kérdésekben is nyilatkoztatta a szakértőket, amelyek kompetenciájukon túlmutattak, ezeket a megállapításokat az ítéletében szakértői állásfoglalásként tüntette fel és fogadta el, holott ezekben a kérdésekben az elsőfokú bíróságnak kellett volna állást foglalnia (pl. Ki tekinthető vagyonkezelőnek? Befolyásolja-e a vádlotti felelősséget a munkaköri leírás hiánya?

IV.r. vádlott gyakornokként történő foglalkoztatása befolyásolja-e a büntetőjogi felelősségét? ... stb.)

Helytálló a Fellebbviteli Főügyészség azon észrevétele is, hogy a vádlottak terhére a szakértők által is megállapítható szabályszegéseket az ítélet - sem a tényállás, sem az indokolás - teljeskörűen nem tartalmazza.

Ezek az eljárási szabálysértések azonban az iratok tartalma alapján kiküszöbölhetőek voltak, és semmiképpen nem érintették az indokolást oly mértékben, amely a Be. 373.§ (1) bekezdés III/a. pontjában foglaltakon alapuló hatályon kívül helyezést. vonna maga után.

Kétségtelen, hogy valamennyi hitel összefüggésbe hozható tanú1 személyével. Ugyanakkor sem a vád, sem az ítélet nem tartalmaz olyan tényeket, amelyekből egyértelműen megállapítható lenne, hogy a vádlottak kizárólag tanú1 személyére tekintettel vagy esetleg kifejezetten az ő kérésére engedélyezték a hitelkihelyezéseket és ilyen tényeket a nyomozás sem tárt fel.

Nem helytálló tehát a Fellebbviteli Főügyészség kifogása, hogy az elsőfokú bíróság e tekintetben a vádat nem merítette ki.

A fenti relatív eljárási szabálysértéseken túl azonban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte és tényből tényre is túlnyomórészt helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást vizsgálva rögzíthető, hogy az túlnyomó részében megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, azonban az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel kiegészítésre, illetve pontosításra szorul az alábbiak szerint.

Az elsőfokú ítélet személyi részét I.r. vádlottra vonatkozóan kiegészíti azzal, hogy 2012. augusztus 10. napja óta nyugdíjas, nyugdíjának havi összege 270 000 FT.

III. r. vádlottat illetően az elsőfokú ítélet 30. oldal 6. bekezdését akként pontosítja, hogy munkaviszonya időközben közös megegyezéssel megszűnt, és jelenleg egy kft alkalmazásában áll havi 200 000 Ft-os jövedelemmel.

IV.r. vádlott személyi körülményeit illetően az elsőfokú ítélet 30. oldal 7. bekezdésében írtakat akként helyesbíti, hogy a IV.r. vádlott időközben elvált.

Az elsőfokú ítéletben rögzített történeti tényállást az alábbiak szerint helyesbíti, illetve egészíti ki:

Az elsőfokú ítélet 31. oldal 2. bekezdésének 2. pontja után a következőket illeszti 3. pontként: A megalapozatlan előterjesztések visszautasítása, továbbá a monitoring terv teljesítésének nyomonkövetése és fennakadás esetén annak azonnali jelzése.

4. pont

Ugyancsak feladatát képezte a hitel engedélyezését követően a végrehajtás utólagos ellenőrzése is.

A 31. oldal 5. bekezdésének első sorában a dátumot 2002. január 6. napjára javítja.

Az elsőfokú ítélet 32. oldal alulról számított 2. bekezdésének végére a következőket illeszti:

1998. március 31-én III. r. vádlott munkaszerződését ismét módosították és ekkor a régióvá szervezést és az ezzel kapcsolatban felmerült problémák megoldását is a feladatai közé emelik.

Az elsőfokú ítélet 33. oldal 2. bekezdésének a végére a következőket illeszti:

Minden, a döntésfolyamatban résztvevő személy az aláírása mellett véleményét, illetve döntését is rá kell, hogy vezesse a kérelemre, előterjesztésre.

A 33. oldal 3. bekezdését képező mondat helyére a következőt illeszti: Az ügyfélkapcsolati munkatárs, a PC vezetője, illetve e hatáskörével felhatalmazott más személy (melléklet 9. oldal), illetve maga a döntéshozó, aki vagy a PC hitelengedélyezője, vagy a PC vezetője, vagy akire a jogot e személy delegálja.

A 33. oldal következő mondata helyébe az alábbiakat illeszti: Ebbe a hármas aláírói körbe III. r. vádlott - II. r. vádlotthoz hasonlóan - beletartozott, így mindhárom vádlott vagyonkezelőnek minősül.

Az elsőfokú ítélet 33. oldal 7. bekezdésének a végére a következőket illeszti: Ezen időszakon belül IV. r. vádlott 1998. január 1. napjától 1998. május 31. napjáig gyakornokként foglalkoztatták, majd 1998. júniusában került sor a véglegesítésére. Ezt követően IV. r. vádlottat saját kérésére 6 órában foglalkoztatta a sértett szentendrei fiókja és nem sokkal ezt követően részére 2 hónap tanulmányi szabadságot engedélyezett.

A 33. oldal 8. bekezdését képező mondatot a tényállásból kirekeszti.

A 33. oldal 9. bekezdés elején feltüntetett időpontot 1999. november 2-ára helyesbíti.

A 33. oldal 10. bekezdés első mondata helyére a következő mondatokat illeszti: Érvényes munkaköri leírással nem rendelkezett, mivel azt kézjeggyével nem látta el. A munkaköri leírason az aláírását utóbb odahamisították.

A 33. oldal alulról számított 7. sorát azzal egészíti ki, hogy feladatkörébe a hitelmonitoring is beletartozott 1999. márciusáig.

Az elsőfokú ítélet 36. oldal 3. bekezdésének 2. sorába a „tényadatokként” szó helyére az „új tényadatokként” kifejezést illeszti.

Az elsőfokú ítélet 38. oldal 1. bekezdésének utolsó mondatát a tényállásból kirekeszti és helyébe a következő mondatot illeszti:

A szentendrei fiók valamennyi ügylet esetében a területi elvtől való eltérést kezdeményezte a RK-nál a hitelkérelem befogadása érdekében. Az engedélyeket a RK valamennyi esetben megadta (kiegészítő könyvszakértői vélemény 43. és 44. oldala).

Az elsőfokú ítélet 45. oldal 2. bekezdésének első mondata végéről az „előterjesztést” szót mellőzi és annak a helyére a „jegyzetet” szót illeszti.

Az elsőfokú ítélet 49. oldalát a következő 3. bekezdéssel egészíti ki:

Az AP Kft. hitelügyintézése során az alábbi formális, a hitelkihelyezést érdemben nem befolyásoló szabályszegések voltak megállapíthatók:

- A cenzura előterjesztésben az adósminősítéssel kapcsolatos adatok tényleges, egzakt adatokat nem tartalmaztak.

- A hitelszerződésben folyósítási feltételként szerepelt a bank1 hitelének visszafizetése. Ezzel szemben a hitelszerződés 1.4. pontja szerint a teljesítésre az adós ad megbízást a banknak a folyószámlahitel terhére.

- A hitelmonitoring tevékenység során IV.r. vádlott a 40/1998.TIT 1030. számú vezérigazgatói utasításban foglaltakkal szemben, a negyedévenként esedékes minősítések során nem vizsgálta meg, hogy rendelkezésre állnak-e a kölcsönszerződésben foglalt biztosítékok, illetve dokumentumok. Nem történt meg a jelentős fedezeti értékkel beszámított cégvagyon, illetve az ügyféltevékenység alakulásának folyamatos figyelemmel kísérése.

Az elsőfokú ítélet 49. oldal alulról számított 2. bekezdésének első sorában szereplő összeget 100 millióra helyesbíti.

Az elsőfokú ítélet 54. oldal végére a következő szövegrészt illeszti:

A NS Kft. hitelügyintézése során a következő formai, ugyanakkor a hitelkihelyezést érdemben nem befolyásoló szabályszegések voltak megállapíthatók:

- Az iratanyagban található 2000 évi egyszerűsített éves beszámoló hiányos volta miatt, annak ellenőrzése nem volt megvalósítható.

- A cenzura előterjesztésben az egyéb feltételek között feltüntetett H. Rt. 30 %-os készfizető kezességének megigénylése 2000. január 31. napjáig, valamint a jegyzet tőke megemelése 1999. október 20. napjáig 20 millió, 1999. december 31. napjáig 40 millió és végül 2000. március 31. napjáig 60 millió forintra a ténylegesen megkötött kölcsönszerződésben nem található. A törzstőke 1999.november 30. napjától mindösszesen 30 millió forint volt.

-Az iratanyagban található 2001. április 25.-i keltezésű Földhivatali egyszerűsített határozat-szemle 3 példányának mindegyike eltér egymástól a jelzálogjog vonatkozásában.

Az elsőfokú ítélet 55. oldal 2. bekezdés 4. sorának végére az M. Kft. után a következőket illeszti:

A szerződés megkötésére az M. Kft. és a NS Kft. között 1999. október 25. napján került sor. A szerződés szerint az M. Kft. a MÜ-ban lévő fiók felszerelését és üzleti berendezését 30 millió forintért vásárolta meg.

Megállapítható, hogy az M. Kft. 1999. október 5. napján már megkötötte a bérleti előszerződést a M. Kereskedőházzal.

Az elsőfokú ítélet 59. oldalán közepére a 4. pont elé a következőket illeszti:

Az M. Kft. hitelügyintézése során a következő formai, ugyanakkor a hitelkihelyezéseket érdemben nem befolyásoló szabályszegések voltak megállapíthatóak:

A IV.r. vádlott az által készített cenzura előterjesztésben a sértettnél múlttal nem rendelkező M. Kft. folyószámla nyitásának időpontjaként 1999. szeptemberét jelölte meg közelebbi dátum nélkül. Ezzel szemben a folyószámla tényleges megnyitására csak a hitelszerződés megkötése előtt néhány nappal, pontosan 1999. október 8. napján került sor.

Az elsőfokú ítélet 63. oldal 4. bekezdése után a következőket illeszti:

C. Kft. hitelügyintézése során a következő formai, ugyanakkor a hitelkihelyezéseket érdemben nem befolyásoló szabályszegések voltak megállapíthatóak:

A cenzura előterjesztésbe az előterjesztést készítő IV.r. vádlott a sértettnél múlttal nem rendelkező C. Kft. folyószámla nyitásának dátumát nem tüntette fel. A folyószámla tényleges megnyitására csak a hitelszerződés megkötésének napján, 2000. március 27. napján került sor.

A IV.r. vádlott által készített előterjesztésben olyan adatok is szerepelnek, melyek hitelessége nincs alátámasztva. Így IV.r. vádlott a 2000. február 26.-i mérleg alapján a saját tőkeértékét 75 millió forintban, míg a jegyzett tőke értékét 40 millió forintban állapította meg. Ezzel szemben a nyilvános cégadatokból 2001. szeptember 18. napjára vonatkozóan az állapítható meg, hogy a társaság jegyzett tőkéje 3 millió forint volt. A Számviteli Törvény előírása szerint mérlegben jegyzett tőkeként csak Cégbíróságon bejegyzett tőke szerepeltetése szabályos.

A IV.r. vádlott által készített cenzura előterjesztésben írtak szerint egyes témakörök részletes kifejtése, illetve az ezekre vonatkozó anyag a mellékletekben lett elhelyezve. Ezzel szemben a hivatkozott mellékletek egyáltalán nem, vagy csak részlegesen szerepeltek a dokumentációba.

-A kockázati besorolása dokumentációja nincs pontosan dátumozva, IV.r. vádlott, mint készítő által nincs aláírva, illetve leszignózva, ezzel szemben próbaszámításokat is tartalmaz.

- IV.r. vádlott az alapinformációk között a C. Kft.-t I. osztályú adósnak minősíti, ezzel szemben az előterjesztésben a minősítése már II. osztályú. A kockázatelemzésre vonatkozóan az előterjesztésben az szerepelt, hogy a melléklet között megtalálható, azonban az átadott iratanyagban nem volt fellelhető.

-A kockázati besorolást tartalmazó nyomtatványon IV.r. vádlott szerepeltetett egy 165.000.000 forintos mérleg főösszeget, melynek alapján az adóst „A” minősítésbe sorolta. Ezzel szemben az átadott iratanyagban a mérleg nem szerepelt, így nem megítélhető, hogy az osztály besorolás helyes volt-e, vagy sem.

-A cenzura előterjesztés tartalmazta a fedezeti ingatlanok vagyonbiztosítása megkötésének tényét, írásos dokumentum azonban az iratanyagban erről nem lelhető fel.

- IV.r. vádlott a jogi biztosítékok értékelésénél a fedezeti arányt - folyósításra vetítve - a legalacsonyabbnak tartotta és úgy kalkulál, hogy a három hitelből kettő 6 hónap után kifut, így a fedezettség 219 %-os lesz. Ezzel szemben néhány oldallal előbb a kötelezettség vállalással kapcsolatos információknál 2 db egy éves és 1 db hat hónapos futamidejű hitel paramétereit futtatta le, és a kölcsönszerződések ténylegesen is eszerint kerültek megkötésre. A korábban feltüntetett százalékos fedezettség tehát így nem állta meg a helyét.

-A IV.r. vádlott által készített előterjesztésben a hitelcélú új iroda és stúdió átalakításában, technikai eszközökkel való felszerelésében és léptékváltás forrásigényében jelölte meg. A beruházás konkrét kifejtésére, az eszközök és beszerzési értékük tényleges felsorolására, továbbá beruházási hitel előterjesztésére azonban nem került sor. Az engedélyezett hitel típusa ezért nem azonos a hitelcéllal. Ugyanakkor az előterjesztés szerinti hitelcél sem valósult meg, hiszen a C. Kft. a 138 millió forintos hitelkeretből 93 millió forintot azonnal átutalt az A.D. Kft. részére.

-A fedezetként felajánlott ... utcai ingatlan a tulajdoni lap tanúsága szerint nem a C. Kft. tulajdona, IV.r. vádlott az ingatlan forgalmi értékét egy külső szakértő által becsült érték 70 %-ában határozta meg, figyelmen kívül hagyva, hogy az ingatlanértékelés 6 hónapon túli volt, melyet csak a döntéshozó hozzájárulása esetén lehetett volna elfogadni. Ilyen hozzájáruló nyilatkozat azonban az iratok között nem volt.

-A IV.r. vádlott által készített előterjesztésben előírt folyósítási feltételek a 12/2000. számú kölcsönszerződésből kimaradtak.

Az ekként kiegészített tényállás már minden tekintetben megalapozott, megfelel az iratok tartalmának, így irányadó volt a másodfokú eljárás során is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság csak részben tett eleget indokolási kötelezettségének, mert a vádlottak terhére megállapítható szabályszegések elvetéséről, azok okairól nem teljeskörűen adott számot az ítélet 70. oldal aljától a 73. oldal első bekezdés végéig terjedő felsorolásában. Az ott írtakkal ugyanakkor a másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett.

A fenti hiányosságot a másodfokú bíróság az általa a tényállásba emelt szabályszegések, valamint a vádban szereplő, de az elsőfokú bíróság által nem értékelt szabályszegések vonatkozásában az alábbiak szerint pótolja.

Az elsőfokú ítélet 70. oldal utolsó bekezdésének első mondatát követően a következőket illeszti be:

Az auditált mérleg elkészítésének határideje a cselekmény elkövetésének időpontjában hatályos jogszabályok szerint 1999. május 31. napja volt. Ezt az időpontot figyelembe véve az év végi zárásig már csak igen rövid idő, mindössze 13 nap volt hátra, így az adatok lényeges változása már nem volt vélelmezhető.

A banki gyakorlat ebben az esetben az, hogy egy várható éves adatot kérnek és fogadnak el, ami nem tekinthető ugyan éves beszámolónak, azonban mérleget és eredmény kimutatást is tartalmaz. A fő számadatok azonban ebből is megállapíthatóak nagy biztonsággal. 1999. májusában tehát egy előzetes mérleg és egy előzetes eredmény kimutatás állt a bank rendelkezésére, amely megfelelő alapot adott a hitelbírálathoz. Kétségtelen, hogy ezek a „várható adatok” soha nem egzaktak, azonban felhasználhatóak, mivel az év zárásáig hátralévő rövid időintervallumra tekintettel jelentősen nem változnak, így nyilvánvalóan közelítenek egymáshoz (68. sorszámú tárgyalási jkv. 4-6. oldal).

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fenni megállapítások érvényesek a IV. r. vádlott által az 1998. május 18. napján tett előterjesztésre is. Egyebekben megjegyzendő, hogy a sértett belső vizsgálati anyaga sem jelöli meg, hogy melyik cenzúra előterjesztésnél hiányolja az egzakt adatokat.

Az ítélet 70. oldal 5. és 6. bekezdését kirekeszti, mivel az a 152/1996.HKO igazgatói utasításban szereplő rendelkezésekkel ellentétes, és mert II. r. és III.r. vádlott vagyonkezelői minőségének megállapítása nem szakértői kompetencia.

A 70. oldal alulról számított 2. bekezdés végére a következő értékelést illeszti:

A döntések ellenőrzését, a monitoring tevékenységet 1999. március 20. napjától központosították, az a régió központba került azonban a jelentősebb földrajzi távolság miatt kétségtelenül megállapítható, hogy annak hatékonysága nem volt megfelelő.

Tanú11 régióvezető tanúvallomása alapján az is rögzíthető, hogy kizárólag csak a központban dolgozó hitelkihelyezők vonatkozásában hatályosult ténylegesen.

A 71. oldal 1. bekezdés 2. mondatát kiegészíti azzal, hogy minderre a hitel alulfedezettsége esetén volt lehetőség.

Az A.P. Kft. esetében a bank1 hitelének visszafizetésével kapcsolatos vádbeli ténymegállapítással szemben a másodfokú bíróság álláspontja az, hogy ez kizárólagosan végrehajtási kérdés. Mivel az adott fiók - jelen esetben a szentendrei fiók volt - a hitel folyósítója, így a fiókvezető felelősségi körébe tartozott az ellenőrzés megszervezése.

Ugyancsak ezt a hitelügyintézkést érintően a H. Rt. készfizető kezességvállalásával kapcsolatban megállapítható, hogy annak elmaradása kizárólagosan a szentendrei fiók vezetőjének tanú4-nek a mulasztásából adódott, hiszen I.r. vádlott e tekintetben egyértelmű utasítást adott és egyértelmű határidőt szabott meg, melynek végrehajtására nem került sor.

Szabályszegésként rótta fel a vád a NS Kft. hitelkérelmével kapcsolatban, hogy az előterjesztésben csak tervszámok szerepelnek, és a bekért fedezetértékeléseket is tényként fogadták el.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban ez szabályszegésként nem értékelhető, hiszen a NS Kft. új vállalkozásként indult, így tényadatai nyilvánvalóan nem is lehettek, ezért csak a tervszámokat volt mód vizsgálni az üzleti terv alapján (68.sorszámú tárgyalási jkv. 5. oldal).

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtett érveléssel, mely szerint a CD üzletág rövid időn belül történő jelentős visszaesésével sem a hitelbírálóknak, sem a kérelmezőnek nem kellett reálisan számolnia. Ezért a tervszámok megalapozottsága a hitelkérelem benyújtásának és a hitel elbírálásának időpontjában nem volt megkérdőjelezhető.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, nyomatékosan hangsúlyozva azt is, hogy önmagában az a tény, hogy a CDM Kft. nem fizette pontosan a sértettől felvett hitel részleteit, még nem jelenti azt, hogy a visszafizetés elmaradása vagy veszélybe kerülése a CD üzletág visszaesésének volt a következménye. Ennek számtalan más okat is lehet. Egyébként ezt a következtetést támasztja alá a NS Kft. vállalkozásának elején elért magas nyeresége is.

Az értékbecsléssel kapcsolatosan a vádban szereplő szabályszegéseket érintően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érvelését a következőkkel egészíti ki. Megállapítható, hogy a cselekmény elkövetésének időpontjában érvényes sértetti szabályzat szerint az ingatlanfedezet értékbecslését külső szakértő is elvégezhetette, mint ahogyan az a NS Kft. és az M. Kft. esetében is történt. Ez önmagában a bank szabályzatával nem állt ellentétben (kiegészítő könyvszakértői vélemény 76. oldal). Éppen ezért a külső értékbecslő által megállapított értéket a másodfokú bíróság álláspontja szerint alappal fogadhatta el a hitelbíráló abban az esetben, ha

semmilyen gyanús körülmény nem merült fel, amely az érték realitását előzetesen megkérdőjelezte volna.

A rendelkezésre álló iratokból az is megállapítható, hogy nem egy esetben a külső értékbecslő által megadott fedezeti értéket a saját értékbecslővel is ellenőriztette az a sértetti fiók, az azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem volt elvárható a hitelbírálóktól, hogy minden olyan esetben, amikor a szabályzat szerint is elfogadhatóan külső értékbecslő végezte el az ingatlan fedezeti értékelését, azt saját értékbecslővel kontrolláltassák. Erre tanú¹² vallomása alapján egyértelmű következtetés vonható. Az is kiderült e tanú vallomásából, hogy a vádlottak nem automatikusan fogadták el a felajánlott ingatlanok értékét, hanem azt ellenőriztették, sőt több esetben újabb ingatlan fedezet bevonására szólították fel a hiteligénylőt. Nyomatékosan utal ezen túlmenően a másodfokú bíróság arra is, hogy a banki szabályzat szerint 500 millió forint alatti érték esetében nem is volt kötelező az értékbecslés (68. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal és kiegészítő szakértői vélemény).

Az a körülmény pedig, hogy ugyanaz az ingatlan több hitel fedezetéül is szolgálhatott, önmagában nem szabályszegés, kizárólag csak abban az esetben, ha az ingatlan értéke ezt nem teszi lehetővé (kiegészítő szakértői vélemény 80. oldal).

Nem állapítható meg tehát a bizonyítékok alapján, hogy a vádlottak automatikusan, kritika nélkül fogadták volna el a felajánlott ingatlan fedezetek értékét. Erre a tényre egyébként maga a vádirat is utal a NS Kft. hitelével kapcsolatban (ítélet 11. oldal utolsó bekezdés), ahol ingatlankiesés miatt a már korábban engedélyezett hitelösszeg 14 millió forinttal történő csökkentésére került sor.

Az ügyészi fellebbezésre reagálva megjegyzi a másodfokú bíróság azt is, hogy a végrehajtói becsérték soha nem azonos a tényleges forgalmi értékkel, attól lefelé általában jelentősen eltér.

A NS Kft. esetében szabályszegésként lehetett megállapítani, hogy az egyszerűsített éves beszámoló értékelhetetlen volt a forrás oldal hiánya miatt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban ez önmagában nem bizonyítja, hogy a hitelkérelem benyújtásakor is hiányzott a mérleg forrásoldala. Ezzel ellentétes bizonyíték hiányában tehát ezt a vádlottak terhére róni nem lehet.

Ugyancsak a NS Kft. tekintetében tett vádirati megállapításokra reagálva megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az a feltételezés, mely szerint a várható üzemi eredmény figyelembe vétele nem megalapozott, azért értelmezhetetlen, mert a NS Kft. 1999. augusztusában alakult, így 1998-ra vonatkozóan adat nem is állhatott a hitelkérelmet elbíráló vádlottak rendelkezésére. Ugyanez vonatkozik az üzleti terv tekintetében tett ügyészi vádra is. Nyilvánvaló, hogy a vádirat a CDM Kft. adataira utal, figyelmen kívül hagyva, hogy a NS Kft. új vállalkozás volt és csak 1999. augusztusában alakult.

A NS Kft. esetében a hitelszerződés hiányosságai (törzstőke emelés és H Rt. kezesség vállalása) tényként megállapíthatóak. Ugyanakkor hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a hitel engedélyezése után a szerződés összeállítása a szentendrei fiók igazgatójának a felelőssége keretében az ott dolgozó hitelreferens feladata volt. Az a körülmény tehát, hogy a szerződésből a hitel feltételei kimaradtak, az engedélyezők terhére nem róható.

A hitelígérvénnyel kapcsolatban a másodfokú bíróság egyértelműen megállapította, hogy ezért tanú⁴ szentendrei fiókigazgatót terheli a felelősség. A hitelígérvény kibocsátásának tényét pedig I. r., II. r. és III. r. vádlottak későbbi hitelengedélyező tevékenységével - ilyen tartalmú konkrét bizonyíték hiányában - összefüggésbe hozni nem lehet.

Megjegyzi a másodfokú bíróság azt is, hogy a beruházási kölcsönszerződés esetében nem minden alkalommal volt kötelező a hitelcél megjelölése, és a saját erő igazolása, továbbá az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a nyújtott hitel felhasználása a bank részéről ellenőrizhető volt, hiszen a gazdasági társaság a számlát a banknál vezette (kiegészítő szakértői vélemény 20. és 21. oldal).

Az M. Kft. hitelfelvételével kapcsolatos vádirati szabályszegések tekintetében, a másodfokú bíróság álláspontja a következő:

A folyószámla nyitás időpontjára vonatkozóan megállapítható, hogy annak önmagában a hitel megítélése tekintetében jelentősége nincs, kizárólag az bír jelentőséggel, hogy a számlanyitásra végül sor került, mellyel a számlán bonyolított pénzforgalom ellenőrizhetővé vált a bank számára.

Az elsőfokú ítélet 20. oldal 4. sorától a 14. soráig részletezett szabályszegésekre vonatkozóan megállapítható, hogy az kizárólag csak az 1999. december 31.-i időpontra vonatkozó összehasonlításként helytálló, ezért 1999. október hónapra nem lehet érvényes. Éppen ezért ezt szabályszegésként a vádlottak terhére értékelni nem lehet (68. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal).

Ugyanez a megállapítás igaz a C Kft.-re vonatkozóan is.

Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság azt is, hogy a kiegészítő szakértői vélemény 73. oldalán felsorolt valamennyi problémás megállapítás érvényét veszítette, ezért szabályszegésként a vádlottak terhére nem is értékelhető, mivel a szakértők a 2011. március 28. napján tartott tárgyaláson egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy utólag az itt felsorolt szabályszegésekre vonatkozóan a vádlottak dokumentálták azok meglétét.

Nem járt el tehát szabálytalanul IV. r. vádlott, amikor a további hitelek engedélyezését, illetve a szerződések módosítását az akkor hatályos 152/1996.HKO. igazgatói utasításnak megfelelően feljegyzés formájában készítette el.

A sértett belső ellenőri jelentése ezen túlmenően felvetette azt is, hogy a fedezeti aránynál a hitelreferens hol 50%-os, hol pedig 70%-os mértékkel számolt. A szabályzat szerint azonban a mérték 50% és 70% között mozoghatott, vagyis önmagában ez nem tekinthető szabályzat ellenesnek (kiegészítő szakértői vélemény 27. oldal).

A hitel biztosítási kötvény bemutatására vonatkozó írásbeli igazolás vizsgálat időpontban történő hiányából egyáltalán nem következik az, hogy valójában nem is létezett.

A tanú¹³ által csatolt dokumentumok tartalmi és formai valótlanságának felismerése IV. r. vádlottól - erre utaló egyértelműen felismerhető jelek hiányában - nem volt elvárható a másodfokú bíróság álláspontja szerint, így ezt szabályszegő magatartásként nem is lehet értékelni.

A C Kft. tekintetében megállapítható szabályszegések vonatkozásában a másodfokú bíróság rögzíti, hogy azok egy részére már fentebb a másodfokú bíróság reagált, így ezek a C Kft. esetében is érvényesek. Ugyancsak érvényesek az elsőfokú bíróság által az ítélet 71. és 72. oldalán írt és a C Kft.-re vonatkozó megállapítások is azok helyessége okán.

A kockázati besorolással összefüggésben, azok formai hiányosságaira utaló vádirati megállapításokkal kapcsolatosan a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy azok a hitel elbírálását lényegileg egyáltalán nem befolyásolták, hanem hanyag, figyelmetlen munkavégzésre utalnak.

A C Kft. vizsgálatával összefüggésben a vádirat a szabályszegések felsorolásánál több helyen hivatkozik arra is, hogy az átadott iratanyagban egyes dokumentumok nem voltak fellelhetőek. Ilyen értelmű utalás a vád részéről a korábbi gazdasági társaságok hitelei esetében is megállapíthatóak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban ezeknek a dokumentumoknak a vizsgálat időpontjában rögzíthető hiányából még egyáltalán nem lehet arra következtetni ítéleti bizonyossággal, hogy azok eredetileg sem léteztek, így ez a tény önmagában nem is alkalmas arra, hogy a vádlottak szándékos szabályszegését alátámasszák.

A fedezettségi mutató tekintetében a C Kft. részére nyújtott hitel esetében kétségtelenül megállapítható eltérésére reagálva megállapította a másodfokú bíróság, hogy az a szerződéskötésnek ténylegesen megfelelő számítással nyilvánvalóan csökkenne, az azonban konkrét számadatok hiányában ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg, hogy utóbbi esetben a hitelnyújtásra nem került volna sor.

Az sem vitatható, hogy a C Kft. esetében a vádiratban is szereplő azon szabályszegés, mely szerint az engedélyezett hitel típusa nem felelt meg az

előterjesztésben szereplő hitelcélnek, kétségtelenül megállapítható. Ugyanakkor hangsúlyozandó, hogy maga a sértett belső vizsgálati jelentése is ezt a tényt csak figyelmetlen, hanyag munkavégzésnek tudta be, és nem fűzött hozzá semmiféle egyéb megjegyzést. Ebből az eltérésből önmagában tehát a szabályszegés szándékosságára vonatkoztatni nem lehet. Ezen túlmenően azt is megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy bár valójában nem valósult meg az előterjesztés szerinti hitelcél, de az sem elhanyagolható körülmény, hogy a hitel jelentős része „visszafolyt” a sértett kasszájába az AD Kft. hitelkiegyenlítése révén.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság leszögezi, hogy az egyes kölcsönügyletek időpontjában az érintett gazdasági társaságok között tulajdonosi összefüggés, illetve összefonódás nem volt megállapítható.

Téves az a vádirati tényállítás, hogy a NS Kft.-ben tanú1-nek tulajdoni része lett volna.

Ezzel szemben az állapítható meg, hogy tanú1-nek a CDM Kft.-ben volt tulajdonosi részesedése.

A NS Kft. pedig a CDM Kft. MÜ-ban és a LH-ban lévő fióküzleteinek átvétele után önálló céggént 50-50%-ban tanú14 és tanú15 tulajdonaként alakult meg 1999. augusztus 1-jén.

Az is rögzíthető, hogy tanú1-nek önálló tulajdonosként csak az AD Kft. és az AP Kft. állt a tulajdonában.

A legelső hitelfelvételre az AP Kft. részéről került sor 1998. május 19-én. A keretösszeg 50 millió forintos megemelésének indoka 1998. szeptember 18. napján a likviditás emelése volt.

Ekkor az AP Kft. a FH Rt. kizárólagos forgalmazási engedélyét bíró, jelentős forgalmat lebonyolító, kimagasló árbevétellel rendelkező, jól prosperáló gazdasági társaság volt, így a gazdasági társaság az ország első öt gépkocsi forgalmazója közé tartozott, éppen ezért a Kft.-ért, mint ügyfélért több pénzintézet is versengett.

A vállalkozói hitelek kiszélesítésére vonatkozóan különleges jogosítványokkal felruházott szentendrei sértetti fióknak tehát mindenképpen érdekében állt tanú1-nek, és általa az AP KFT-nek, mint ügyfélnek a megnyerése.

Kétségtelen, hogy az AP Kft. által felvett hitel fedezete túlnyomó részt a forgalmazott gépkocsikban állt, azonban a magas fedezeti értékre, a magas forgalomra és árbevételre, valamint a forgalmazás kizárólagosságára is tekintettel a hiteligény elfogadását és a hitelfolyósítást megalapozatlannak tekinteni a vádlottak részéről nem lehet.

Ezt a megállapítást az a tény is megerősíti, hogy az AP Kft. és a FH Rt. között a viszony a FH Rt. folyamatos bérleti díj emelése miatt fokozatosan és jelentősen megromlott, végül pedig ez a bérleti szerződés felmondásához vezetett 1999. szeptember 7-én. Hangsúlyozandó azonban, hogy az AP Kft. még ebben az időben is pontosan eleget tett a sértett felé fennálló fizetési kötelezettségének.

Az ügyészi fellebbezésben kifejtett érveléssel szemben a másodfokú bíróság álláspontja szerint tanú1-nek a CDM Kft.-ben utóbb vállalt résztulajdona egyértelműen arra utal, hogy az autó-értékesítés mellett még egy, - az adott időpontban rendkívül prosperáló üzletág - üzemeltetését is fontosnak tartotta. Ennek a ténynek önmagában ettől eltérő, és ezzel ellentétes értelmezésére - konkrét bizonyítékok hiányában - alapot semmi nem ad, így a CDM Kft. által felvett hitelek tekintetében sem kérdőjelezhető meg a visszafizetés reális megalapozottsága.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az AP Kft. esetében tanú1-nek személyétől független és a hitel-visszafizetések tekintetében utóbb problémát kiváltó tényezőként kell értékelni a FH Rt. részéről a bérleti szerződés felmondásának tényét, míg a CDM Kft. esetében a hitelfelvételeket követően a tanú16 révén eltűnt 100 millió forintos hiány kialakulásának tényét is. A másodfokú bíróság szerint ez a két körülmény volt az, amely később újabb gazdasági lépéseket és újabb hitelek felvételét eredményezte.

A későbbi történéseket vizsgálva, az M Kft., valamint a C Kft. tekintetében ugyancsak tanú1 személyétől függetlenül, de újabb problémákat kiváltó tényezőként kell értékelni tanú13 és tanú17 hitelügyletben történő közreműködését is.

Ennek a tükrében vizsgálva a vádlottak valamennyi hitelügylet során kifejtett tevékenységét, a másodfokú bíróság a következőket állapította meg.

Az AP Kft. és a CDM Kft., a NS Kft. és a C Kft. hitelei tekintetében a korábban részletezett szabályszegések ellenére sem állapítható meg ítéleti bizonyossággal, hogy I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlott a hiteleket e cégek részére a folyósított hitelek biztonságos visszafizetésének előre látható lehetetlensége ellenére, kizárólag tanú1 érdekében, tudatosan elkövetett szabályszegések útján, vagy esetlegesen ellenszolgáltatás fejében biztosította volna.

Ennek a következtetésnek a helyességére utalnak az alábbi vádlotti magatartások is:

- 1999. október 27-én a hitelszerződés felmondása a sértett részéről;
- III. r. vádlott személyes ellenőrzése az AP Kft. telephelyén a fedezet felmérése végett;
- 1999. december 23-án II. r. és III. r. vádlott által tanú1-gyel szemben tett feljelentés ténye;
- 1999. szeptemberében I. r. vádlott által a cenzúra előterjesztés visszaküldése átdolgozás végett a NS Kft. hiteligénylővel kapcsolatban;
- NS hitelével kapcsolatban (ítélet 11. oldal utolsó bekezdés) ingatlankiesés miatt a már korábban engedélyezett hitelösszeg 14 millió forinttal történő csökkentésére került sor.
- az a tény, hogy 1999. november 2-án a NS Kft. hitelfelvételével kapcsolatos cenzúra előterjesztésre vonatkozóan III. r. vádlott „a kérelmet nem támogatom” megjegyzéssel látta el, míg I. r. vádlott a hitelt nem engedélyezte;

- a MÜ, illetve a WE Üzletház vezetőivel folytatott tárgyalások a vádlottak részéről;
- I. r. vádlott azon magatartása, hogy a fenti gazdasági társaságok tekintetében több esetben a hitel fedezettség növelésére vonatkozó utasítást adott ki, amely a hitel engedélyezésének feltételeként lett meghatározva.

Ugyanakkor ezekkel, a hitel visszafizetését lényegében biztosabbá tevő, illetve az esetleges veszteségeket csökkentő intézkedésekkel szembe állíthatóak a hitel nyújtására vonatkozó döntés végrehajtásának ellenőrzésével kapcsolatban kétségtelenül megállapítható hiányosságok.

Ezek azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyancsak nem szolgálnak alapul a vádlottak terhére tudatos szabályszegések megállapítására.

1998.áprilisában ugyanis regionális összevonásra, a profitcentrumok létrehozására, ezzel kapcsolatosan pedig szervezeti átalakulásra, és új Szevezeti és Működési Szabályzat bevezetésére került sor a sértettnél azzal a stratégiai céllal, hogy a vállalkozói hitelfolyósítás szélesítésére kell törekedni. Ez eredményezte a szentendrei sértetti fiók kísérleti fiókká minősítését, egyben a területi elv alóli felmentések lehetőségét is.

A sértetten belül végrehajtott átszervezés, a monitoring tevékenység központosítása, valamint a jelentős létszámcsökkentés végrehajtása azonban az ellenőrzés fellazulását eredményezte. Ez a tény tehát a másodfokú bíróság álláspontja szerint a sértett régióvezetésében tevékenykedő I. r., II. r. és III. r. vádlott terhére nem róható.

Ugyanakkor a fenti körülmények érintették IV. r. vádlott tevékenységét is. Esetében megállapítható, hogy kezdetben a gyakornokként történő alkalmazása, ezt követően és emellett a gyakorlatlansága mindenképpen szoros és fokozott felügyeletet, illetve ellenőrzést igényelt volna. Ennek a megszervezése azonban a szentendrei sértetti fiók részéről elmaradt.

Emellett megállapítható, hogy a IV. r. vádlott az általa betöltött munkakörre vonatkozóan sem munkaköri leírással, sem kellő ismerettel nem rendelkezett. Az általa elvégzett munka fokozott ellenőrzése helyett olyan feladatokkal bízták meg, amelyekhez a szükséges szaktudással és szabályzatismerettel nem rendelkezett.

IV. r. vádlott esetében tovább nehezíti a helyzet megítélését, hogy írásbeli munkája során az általa készített dokumentumokat olykor hitelügyintézőként, máskor hitelreferensként, néha ügyfélkapcsolati munkatársként, illetve ügyfélreferensként írta alá.

E fogalmakat, egyben munkaköri megjelöléseket az akkor hatályos belső sértetti szabályzatok következtlenül, rendszertelenül használták, azt rendszeresen keverték, így az írásbeli munka aláírójaként történő megjelöléséből sem lehetett a bíróságnak pontosan megállapítani az általa ténylegesen betöltött munkakört.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság nem értett egyet a Budapest Környéki Törvényszék azon álláspontjával, hogy II. r. és III. r. vádlottak nem tekinthetők

vagyonkezelőnek, mivel csak javaslattevői joguk volt, továbbá nem tartoztak a 152/1996-HKO-2031. számú sértetti belső szabályzatának 6. és 8. pontja szerinti hármas aláírói körbe sem a beosztásuknál fogva.

Ezzel kapcsolatosan a másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta a Pest Megyei Főügyészség írásbeli fellebbezésének 2. és 3., valamint 4. oldalán írtakat.

A vagyonkezelés ugyanis általánosságban megfogalmazva olyan tevékenységet jelent, amely a vagyonnak megbízás folytán a rendeltetésszerű felhasználását, hasznosítását, gyarapodását szolgálja. A vagyonkezelés fogalmába a kárveszély elhárítása, valamint az ésszerű gazdálkodás követelményeinek betartása mellett a vagyon kezelésével foglalkozó személyek irányítása és ellenőrzése is beletartozik.

A hitel kihelyezés vitathatatlanul vagyonkezelésnek tekintendő, melynek során az ésszerű gazdálkodás követelményeit is be kell tartani.

Emellett nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a sértett akkor hatályos 152/1996-HKO-2031. számú belső szabályzatának 6. és 8. pontjában foglaltak szerint a hitelkihelyezéssel kapcsolatos döntés meghozatala egy folyamat eredménye, amelybe a döntés előkészítése is szigorúan beletartozik. Nem mentesülhet tehát sem II. r., sem pedig III. r. vádlott a vagyonkezelői minősítés alól pusztán azért, mert „csak” javaslattevői joggal rendelkeztek a hitelengedélyezés folyamatában.

Ugyancsak nem mentesülhet e minőség alól II. r. és III. r. vádlott azon az alapon sem, hogy a már fentebb említett igazgatói utasítás a döntési folyamat végén három személy aláírását követeli meg. Ezek a személyek az alábbiak :

- az ügyfélkapcsolati munkatárs,
- a PC vezetője,
- illetve maga a döntéshozó.

Nyomatékosan utal a másodfokú bíróság arra, hogy a szabályzatban írtak szerint a PC vezetője által e hatáskörrel felhatalmazott más személy is, míg a döntéshozó helyett vagy a PC hitel engedélyezője, vagy a porfit centrum vezetője, vagy olyan más személy is aláírhatott, akire ezt a jogot a döntéshozó delegálta.

Ilyen címen voltak és lehettek tehát III. r. és II. r. vádlottak a hitel-előterjesztéseket aláíró személyek, akik ilyen módon - ugyancsak a fent említett igazgatói utasítás egyértelmű rendelkezése folytán - a döntésükért külön-külön és együttesen is feleltek.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 88. oldalán kifejtettekkel maradéktalanul egyetértett, azonban azt a következőkkel egészíti ki.

A lefolytatott bizonyítási eljárás során, sem a nyomozati szakban, sem pedig a tárgyaláson nem merültek fel olyan bizonyítékok - még a vádlotti védekezést cáfoló bizonyítékok körében sem -, amelyből ítéleti bizonyossággal meg lehetne állapítani, hogy I.r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottak szándékosan, és azért szegték meg a vagyonkezelés során rájuk háruló kötelezettségeket, hogy ezzel a hiteligénylőket (tanú1) kedvező helyzetbe hozzák, ugyanakkor a hitel engedélyezésével a sértettnek a kölcsönzött tőke és annak kamatai mértékében szándékosan vagyoni hátrányt okozzanak.

A korábban kifejtettek szerint a feltárt bizonyítékokból ítéleti bizonyossággal azt lehetett megállapítani, hogy a vádlottak nem alaptalanul bizakodtak a hitelek engedélyezésének pillanatában a rendelkezésükre álló információk alapján abban, hogy a hitelek és kamatok visszafizetése szabályosan meg fog történni.

Valamennyi feltárt adat ugyanis azt erősíti, hogy a hitelkihelyezés a döntés időpontjában biztonságos volt, illetve nem haladta meg azt a kockázati mértéket, amely a pénzkölcsönzés jellegéből eredően önmagában is létezik.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alapos bizalom ítéleti bizonyossággal történő megállapítására tekintettel nemcsak az eshetőleges szándék, hanem még a tudatos gondatlanság sem állapítható meg a vádlottak terhére, legfeljebb a hanyag gondatlanság / negligentia / megállapításának lenne helye. A hűtlen kezelés büntette azonban, a vagyoni hátrány legalább eshetőleges szándékkal történő okozására is kiterjedő, szándékos szabályszegés esetén állapítható meg. Jelen esetben a vádlottak terhére sem a szabályszegések, sem a vagyoni hátrány tekintetében szándékosságot megállapítani nem lehet, ezért esetükben a bűncselekmény megvalósulásához alanyi oldalon szükséges tényállási elem - a bűnösség - hiányzik.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság I. r., II.r., III. r. és IV. r. vádlottakat az ellenük emelt vád alól a Be. 331. § (1) és (3) bekezdése alapján, bűncselekmény hiányában mentette fel.

Megállapította, hogy a járulékos kérdésekre vonatkozóan az elsőfokú bíróság túlnyomórészt törvényesen rendelkezett, elmulasztotta azonban a III.r. vádlott tulajdonában lévő kismarosi ingatlanra vonatkozó zár alá vételt feloldani, ezért az a másodfokú bíróság pótolta, és pontosította a vádlottak lakcímére és személyi okmányainak számára vonatkozó adatokat is

Összességében - bár eltérő indokok alapján -, de az elsőfokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján valamennyi vádlottal szemben helybenhagyta.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozóan Be. 381.§ (1) bekezdése , illetve a Be. 338.§ (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2013. év június hó 28. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 15.B.38/2008/80. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.B.357/2012/12. számú végzése folytán I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlott vonatkozásában 2013. év június hó 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év június hó 28. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő